

INFORMACE O VYDANÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPÍSECH

SBÍRKA ZÁKONŮ 2015

Částka 56 – čís. 131

Zákon, kterým se mění zákon č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.

Účinnost od 1. ledna 2016, s výjimkou ustanovení části bodu 107, pokud jde o § 17b, a ustanovení bodu 112, které nabývají účinnosti dnem 1. srpna 2017, části první části bodu 171, pokud jde o § 24 odst. 10 písm. y), části bodu 197, pokud jde o § 25 odst. 11 písm. l), části bodu 264, pokud jde o § 58 odst. 8 písm. dd), které nabývají účinnosti dnem 1. ledna 2020, a s výjimkou ustanovení části první části bodu 127, pokud jde o § 19a odst. 8, a části třinácté bodu 31, které nabývají účinnosti dnem 1. ledna 2019, a ustanovení části čtrnácté, které nabývá účinnosti dnem jeho vyhlášení.

Částka 79 – čís. 191

Vyhláška, kterou se zrušuje vyhláška č. 195/2007 Sb., kterou se stanoví rozsah stanovisek k politice územního rozvoje a územně plánovací dokumentaci, závazných stanovisek při ochraně zájmů chráněných zákonem č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, ve znění pozdějších předpisů, a podmínky pro určení energetických zařízení.

Účinnost od 5. srpna 2015.

*Informace o právních předpisech sestavil:
Mgr. Pavel Machata
MMR*

**INFORMACE
Z VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ SOUDŮ
Z OBLASTI ÚZEMNÍHO PLÁNOVÁNÍ**

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 28. 4. 2015 č. j. 4 As 251/2014-85**

**OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY,
ZMĚNA ÚZEMNÍHO PLÁNU**

*§ 36 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů
§ 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů
§ 94 a násl. a § 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů*

Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost podnikající právnické osoby (dále jen „navrhovatelka“) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 10. 2014, č. j. 79 A 3/2014-105, kterým opatření obecné povahy Krajského úřadu Olomouckého kraje (dále jen „odpůrce“) ze dne 21. 5. 2013, č. j. KUOK 41675/2013, ve znění opravy ze dne 24. 6. 2013, č. j. KUOK 56316/2013 zrušil.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá:

Rozhodnutím odpůrce ze dne 21. 5. 2013 bylo ve zkráceném přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 ve spojení s § 98 a § 174 odst. 2 správního řádu zrušeno opatření obecné povahy – změna č. 3 územního plánu obce J., vydané zastupitelstvem obce J. dne 26. 11. 2012 (dále jen „změna územního plánu“). Změnou územního plánu byly vymezeny zastavitelné plochy pro výrobu elektrické energie ve větrných elektrárnách, její zázemí a související dopravní a technickou infrastrukturu v severní části obce, mimo zastavěné území – tzv. Větrný park J., sestávající z pěti stožárových větrných elektráren.

V odůvodnění rozhodnutí ze dne 21. 5. 2013 odpůrce odkázal na algoritmus přezkumu opatření obecné povahy v jeho pěti krocích a shledal nezákonnost ve třetím kroku, tedy v předchozím procesním postupu. Konkrétně pochybení spatřoval v tom, že pořizovatel neobeslal dotčený správní orgán – Odbor dopravy krajského úřadu, dále nesprávně obeslal Olomoucký kraj, Odbor životního prostředí a Odbor strategického rozvoje namísto příslušných odborů Krajského úřadu Olomouckého kraje. Pořizovatel nevyhodnotil nesouhlasné stanovisko Odboru životního prostředí Městského úřadu Š., který upozorňoval na dopad záměru na panorama Nízkého Jeseníku, a neodpověděl ani na otázku, proč byla námítka uplatněná panem J. B. vypořádána (toliko) jako připomínka. Veřejná vyhláška – oznámení o zahájení projednávání návrhu zadání změny územního plánu – byla vyvěšena toliko na úředních deskách Obecního úřadu J. a Městského úřadu Š., nebyla však současně zveřejněna způsobem umožňujícím dálkový přístup. Odpůrce mimoto shledal další drobné nedostatky, spočívající v absenci podpisů zapisovatele a ověřovatelů na usnesení zastupitelstva o pořízení změny územního plánu, jakož i absenci záznamu o účinnosti na textové

a grafické části odůvodnění i na vlastní změně územního plánu; změna byla navíc i ve finálním znění označena jako návrh.

Proti rozhodnutí odpůrce se navrhovatelka bránila žalobou ze dne 12. 8. 2013, ve které navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odpůrci k dalšímu řízení a současně uložil odpůrci povinnost zaplatit navrhovatelce náhradu nákladů řízení. Uvedla, že měla záměr výstavbu větrných elektráren realizovat, přičemž současně je vlastníkem pozemku v dotčeném území. Namítala, že bylo povinností pořizovatele obeslat toliko odpůrce jako takového – což učinil, nikoli jeho jednotlivé odbory; odbor dopravy se mimoto ke změně územního plánu výslovně vyjádřil. Olomoucký kraj byl v písemnostech označen toliko (formálním) omylem, přičemž fakticky byly pořizovatelem obesílány jednotlivé odbory odpůrce, které ke změně rovněž vydaly svá stanoviska. Vyjádřila přesvědčení, že nesouhlasné stanovisko Městského úřadu Š. bylo překonáno následným souhlasným stanoviskem odpůrce jako nadřízeného orgánu, nehledě k tomu že stanovisko městského úřadu bylo navíc obsahově vypořádáno. Z okolností věci je zřejmé, že podání pana J. B. muselo být vypořádáno jako připomínka, neboť tato osoba není vlastníkem žádných nemovitostí v dotčeném území. Navrhovatelka vytýkala odpůrci, že ohledně okolností, zda byla předmetná vyhláška zveřejněna rovněž způsobem umožňujícím dálkový přístup, neprovedl žádné dokazování; mimoto neodůvodnil, proč přistoupil toliko k přezkumnému řízení zkrácenému a proč ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu nevyhodnotil možné újmy na zájmech, způsobené zrušením změny územního plánu. Ohledně odpůrcem uvedených drobných nedostatků především procesního charakteru vyjádřila názor, že žádný z nich nemohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 24. 10. 2013 žalobu odmítl. Dospěl totiž k závěru, že zrušení opatření obecné povahy ve zkráceném přezkumném řízení lze – v jeho důsledcích – přirovnat ke zrušení rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení podle § 59 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb. (starý správní řád). Napadené rozhodnutí totiž neupravuje definitivním způsobem veřejná subjektivní práva žalobce jakožto účastníka řízení o změně územního plánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., přičemž z povahy zkráceného přezkumného řízení vyplývá zároveň, že žalobce nemohl být ani zkrácen na žádných procesních právech ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. Napadené rozhodnutí tudíž podle krajského soudu nepodléhalo soudnímu přezkumu. Ke kasační stížnosti navrhovatelky bylo toto usnesení zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2014, č. j. 4 Aos 4/2013-40 se závazným právním názorem, že „napadené rozhodnutí žalovaného (odpůrce) nelze pojímat jako rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž se jedná o správní akt, kterým se ruší opatření obecné povahy, a jako takový je třeba jej pro účely soudního přezkumu pokládat za opatření obecné povahy ve smyslu § 101a a násl. s. ř. s.“

Krajský soud v Ostravě, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve shora citovaném rozsudku, proto ve věci znovu rozhodl, a to rozsudkem ze dne 16. 10. 2014, kterým opatření obecné povahy odpůrce ze dne 21. 5. 2013 zrušil dnem nabytí právní moci tohoto rozsudku. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že pokud odpůrce hodlal provést zkrácené přezkumné řízení, měl se výslovně zabývat tím, zda byly vůbec splněny podmínky dle správního řádu pro jeho vedení a tím spíše podmínky pro vydání

rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení. Odpůrci vytýkali, že se vůbec nezabýval otázkou proporcionality dle § 94 odst. 4 správního řádu, ačkoli si to charakter odpůrcem zjištěných pochybení při přijímání opatření obecné povahy podle názoru soudu zjevně vyžadoval, zvláště když odpůrce rozhodoval na základě doplněného spisového materiálu.

Proti výše citovanému rozsudku Krajského soudu v Ostravě podala osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“), kasační stížnost ze dne 24. 11. 2014, v níž namítala, že soud nesprávně odpůrci vytkl, že se nezabýval podmínkami pro vedení přezkumného řízení a otázkou proporcionality. Přezkumné řízení totiž bylo zahájeno na základě jeho podnětu, přičemž odpůrce jednoznačně shledal, že tu pro takové řízení jsou důvody, neboť se jedná o evidentní pochybení správního orgánu zjevná již ze spisového materiálu. S ohledem na zjevnost těchto pochybení postupoval odpůrce správně, pokud vydal rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení, přičemž zároveň neměl pochybnosti o tom, že by takový postup nebyl proporcionální. L. Š. vytýkal dále soudu, že jeho rozsudek je nepřezkoumatelný, protože se nezabýval podstatou sporu, tedy jednotlivými námitkami navrhovatelky. Stěžovatel tvrdil, že při přijímání opatření obecné povahy Změny č. 3 územního plánu obce J. došlo k takovému zjevným pochybením, že odpůrci nezbylo než je zrušit, jak stěžovateli vyplývá z geneze případu; jednotlivá pochybení ve své kasační stížnosti podrobně popsal. Dovožoval, že změna č. 3 územního plánu proto byla přijata v rozporu se zákonem. Předpoklad, že navrhovatelka byla dotčena na svých právech, nemá v ničem oporu, protože uvedené území pro svůj podnikatelský záměr použít nemohla, přičemž používala neoprávněný nátlak vůči těm, kteří zastávali jiný názor.

Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozsudku krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatek důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130).

V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nejistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, přičemž s jeho závěry polemizuje v obsáhlé kasační stížnosti. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozsudek krajského soudu byl nesrozumitelný. Skutečnost, že stěžovatel se závěry soudu nesouhlasí a ze svého subjektivního pohledu je považuje za nesrozumitelné, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nesrozumitelnost, neboť stěžovatel fakticky nenamítá nesrozumitelnost rozsudku krajského soudu, ale polemizuje s jeho právními závěry a považuje je za nesprávné.

Napadený rozsudek dle názoru Nejvyššího správního soudu netrpí ani nedostatkem důvodů, neboť Krajský soud v Ostravě se v odůvodnění tohoto rozsudku vyjádřil řádně k relevantním žalobním bodům, přičemž jasně a stručně vyložil, proč napadené rozhodnutí považoval za nezákonné. Krajský soud v rozsudku vyjádřil svůj právní názor ohledně důvodnosti žaloby, z faktu, že v rozporu s přesvědčením stěžovatele posoudil napadené rozhodnutí žalovaného jako nesprávné, ještě nevyplývá, že by byl rozsudek nepřezkoumatelný. Výtku stěžovatele, že krajský soud se nezabýval námitkami stran údajné nezákonnosti změny územního plánu, neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou, protože za situace, kdy krajský soud shledal, že se odpůrce řádně nevypořádal s otázkou podmínek pro vedení přezkumného řízení, by bylo posouzení meritorních námitek, tedy toho, zda změna územního plánu byla vydána v souladu se zákonem či nikoli, předčasná a částečně i zavádějící.

K námitkám stěžovatele, že krajský soud nesprávně vytkl odpůrci nezkoumání podmínek pro vedení přezkumného řízení, je nutné uvést následující: Podle ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu „jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepochybném k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.“ Podle ustanovení § 94 odst. 5 správního řádu „při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).“ Podle ustanovení § 98 správního řádu „Jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků, může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení. Dokazování se neprovádí. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3.“

K této problematice Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011-79, dospěl k závěru, že „zákon správnímu orgánu ukládá povinnost provést posouzení naplnění podmínek podle § 94 odst. 4 (byť se jedná o posouzení neurčitých právních pojmů jako je dobrá víra, zjevně nepoměrná újma apod., jejichž výklad musí správní orgán

podat v rámci správního uvážení). Neučiní-li tak, vymyká se takové jednání správního orgánu zákonným mezím a svědčí o jeho libovůli při projednávání takové věci. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007-54, „i při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platicími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání, který ač nebývá v zákonných textech výslovně pojmenován, je tradičně považován za součást českého právního řádu; je ostatně odvoditelný také ze základních zásad správního řízení“. V nyní projednávaném případě se legitimní očekávání účastníků projevuje tak, že od správního orgánu jež v usnesení o zahájení přezkumného řízení uvedl, že přezkoumávané rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, očekávají postup podle ustanovení zákona, tedy že přistoupí k posuzování naplnění podmínek podle § 94 odst. 4 správního řádu. Správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména pak se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře a ochrany oprávněných zájmů osob ve spojení se zásadou přiměřenosti zásahu do těchto práv (§ 2 odst. 3 správního řádu), jejichž konkrétním projevem je mimo jiné právě povinnost správních orgánů poměřovat újmy účastníků, které by vznikly zastavením přezkumného řízení o protiprávním rozhodnutí správního orgánu (§ 94 odst. 4 správního řádu) či při změně či rušení takového rozhodnutí (§ 94 odst. 5 ve spojení s § 97 odst. 3). Po správních orgánech je v přezkumném řízení požadováno, aby citlivě vážily veškeré okolnosti a vydaly takové rozhodnutí, které by nevyvolalo větší poruchy správy, ani větší újmu účastníkům, než způsobilo původní protiprávní rozhodnutí. Proto také dává v určitých případech přednost možnosti ponechat nezákonné rozhodnutí beze změn. Nedostojí-li však správní orgány této své povinnosti, zákonem chráněná nabytá práva účastníků předchozích řízení mohou být dotčena, a to i tím, že nebylo zkoumáno, zda jim protiprávním rozhodnutím nemohla být způsobena nepřiměřená újma. Úvahy o míře zásahu do nabytých práv pak musí být bezpodmínečně součástí takových rozhodnutí. Cílem přezkumného řízení je v první řadě náprava nezákonnosti vydaných rozhodnutí. Je proto nepřipustné, aby samotné rozhodnutí vydané v přezkumném řízení vybočovalo ze zákonných mantinelů.“

Z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě přezkumného řízení podle ustanovení § 94 a násl. správního řádu se jedná o prostředek dozorčího práva, pro jehož uplatnění musí být splněny příslušné podmínky stanovené správním řádem. Splnění těchto procesních podmínek musí správní orgán zkoumat a své úvahy, kterými se přitom řídil, a závěry, k nimž dospěl, musí do odůvodnění správního aktu uvést, a to v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109.

V žádném případě není podle názoru Nejvyššího správního soudu možné, aby správní orgán rezignoval na požadavek sdělit své úvahy stran splnění podmínek řízení v odůvodnění rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení. Není rovněž možné, aby úvahy správního orgánu a jeho závěry byly zpětně dovozovány jen z výroku rozhodnutí, což fakticky činí stěžovatel, který v kasační stížnosti uvedl, že porušení právních předpisů bylo při přijímání změny územního plánu natolik evidentní, že

byly nepochybně splněny podmínky pro vedení přezkumného řízení, takže odpůrce nemohl mít žádné pochybnosti v otázce proporcionality přijaté změny územního plánu.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že odpůrce na straně 2 rozhodnutí ze dne 21. 5. 2013 hovoří o tom, že změnu územního plánu přezkoumával v pěti krocích takzvaného algoritmu přezkumu opatření obecné povahy, jehož posledním krokem je přezkum napadeného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality, a to jednak z hlediska obecné přiměřenosti právní regulace (proporcionalita v širším slova smyslu), jednak z hlediska, zda je následek úměrný sledovanému cíli (proporcionalita v užším slova smyslu). Tento algoritmus uvedený odpůrcem však odpovídá pravidlům, která pro svůj přezkum opatření obecné povahy stanovil Nejvyšší správní soud v řízení podle ustanovení § 101a s. ř. s. ve znění před 1. 1. 2012 – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, – a nikoli pro úvahu (test proporcionality) správního orgánu, kterou mu předepisuje § 94 odst. 4 správního řádu.

V souzené věci se odpůrce nezabýval otázkou proporcionality a samotných podmínek přezkumného řízení ve smyslu § 94 a násl. správního řádu, ale deklaroval, že se zabýval vlastní „zákonností opatření obecné povahy“, tedy podstatou věci, tj. zda samotné opatření obecné povahy ob stojí z hlediska pátého kroku algoritmu stanoveného pro správní soudy. Nutno ještě dodat, že ve vlastním zhodnocení však ani tento naposledy uvedený test neprovedl, když v tomto směru pouze podotkl, že „odůvodnění změny č. 3 ÚPO J. neobsahuje vyhodnocení s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů. Není tedy zřejmé, jakým způsobem bylo s tímto stanoviskem naloženo... Jelikož v odůvodnění změny č. 3 ÚPO J. chybí vyhodnocení stanovisek dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, nelze OOP v této části přezkoumat“.

Odpůrce měl tedy snahu zabývat se kritérii používanými správními soudy při meritorním posouzení zákonosti opatření obecné povahy, nikoli však správními orgány při přezkumu opatření obecné povahy. K samotným podmínkám přezkumného řízení nic nevedl, což mu bylo krajským soudem podle názoru Nejvyššího správního soudu správně vytknuto.

K požadavku stěžovatele, aby se krajský soud zabýval meritem věci, a to jednotlivými námitkami směřujícími proti postupu pořizovatele při přijímání změny územního plánu, je nutné uvést, že za dané procesní situace nepovažuje Nejvyšší správní soud za vhodné a nutné, aby se jimi krajský soud, potažmo Nejvyšší správní soud, zabýval. Jak totiž bylo výše uvedeno, přezkumné řízení podle správního řádu představuje mimořádný prostředek dozorčího charakteru, pro jeho vedení musí být splněny příslušné podmínky stanovené zákonem, zde správním řádem, neboť jeho aplikací se prolomuje účinnost přezkoumávaného aktu, jež v mezidobí způsobil změny v právní sféře adresátů přezkoumávaného aktu.

Tyto změny mohou nabýt značných rozměrů, proto zákonodárce stanovil poměrně přísné mantinely pro zrušení přezkoumávaného aktu. Pokud správní orgán zkoumal zákonost vydání tohoto aktu, aniž by se zabýval otázkou přiměřenosti zásahu do práv nabytých v dobré víře, pak jde o nezákonný úkon žalov

vaného. Nezákonost přezkoumávaného aktu je sice pro jeho zrušení podmínkou nezbytnou, ale nikoliv jedinou či dostačující. Správní soudnictví přitom má sloužit k efektivní ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob, nikoliv k teoretické diskusi nad zákonností aktu, která však nebude mít na právní sféru dotčených osob jakýkoli vliv.

Závěrem nutno uvést, že Nejvyšší správní soud nepřehlédl sdělení navrhovatelky ze dne 6. 3. 2015, jímž bylo tomuto soudu dáno na vědomí rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru strategického rozvoje ze dne 27. 2. 2015, výše již uvedeného č. j., jímž bylo v rámci přezkumného řízení změny č. 3 Územního plánu obce J. (tedy předmětného přezkumného řízení) zahájeného z podnětu stěžovatele ze dne 27. 2. 2013, došlo k zastavení přezkumného řízení podle § 94 odst. 4 a § 174 odst. 1 správního řádu v podstatě s odůvodněním, že ačkoli opatření obecné povahy bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byly by újma, která by jeho zrušením vznikla dotčeným osobám, jež nabyly práva z OOP v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla veřejnému zájmu. Vymezení ploch v územně plánovací dokumentaci je prvním krokem, který zakládá u dotčených osob legitimní očekávání, spočívající v možnosti využití území. Až následným správním řízením vzniká právní nárok na realizaci stavby. Zrušení OOP by zmařilo možnost dotčeným osobám v dalších řízeních prokázat, že stavby mohou být v území realizovány. Dále se nepodařilo prokázat újma jiným dotčeným osobám. V daném případě Odbor SR KÚOK dospěl k závěru, že jedinou újmu, která vznikla veřejnému zájmu, zůstává porušení zákonnosti OOP spočívající v jeho nedostatečném odůvodnění. Tato újma však není takového rozsahu, že by převažovala práva v širším slova smyslu, která výše uvedené dotčené osoby nabyly z OOP v dobré víře. Z těchto důvodů Odbor SR KÚOK vedené řízení zastavil. Nejvyšší správní soud nepřehlédl ani repliku stěžovatele, že proti tomuto novému rozhodnutí podal odvolání, takže rozhodnutí dosud nenabylo právní moci. Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 101b odst. 3 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání opatření obecné povahy ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy, nemůže se tedy vyjadřovat ke skutečnostem, které nastaly po vydání napadeného aktu. III. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015 č. j. 1 As 241/2014-100

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ZMĚNA ÚZEMNÍHO PLÁNU

*§ 43 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů
§ 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní,
ve znění pozdějších předpisů
§ 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění
pozdějších předpisů*

Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost fyzických osob (dále jen „navrhovatelé“) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2014, č. j. 50 A 5/2014-80, kterým návrh na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2013 ze dne 14. 11. 2013 – změna č. 4 Územního plánu obce V. Ú. zamítl.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá:

Dne 14. 11. 2013 vydalo zastupitelstvo obce V. Ú. opatření obecné povahy, jímž došlo ke změně územního plánu obce. Navrhovatelé podali dne 14. 3. 2014 ke Krajskému soudu v Praze návrh na jeho zrušení. Namítali zejména pochybení týkající se nedostatečného vyhodnocení urbanistických hodnot změnou dotčeného území a porušení § 55 odst. 4 stavebního zákona. Dále poukázali na rozpor mezi předmětnou změnou a jejím schváleným zadáním. Krajský soud návrh zamítl.

Změnou přijaté řešení není nepřiměřené, nezdůvodnitelné, diskriminační či zjevně excesivní. Důvod přijaté změny tkví v legitimním požadavku paní M. F. na nápravu chyby obsažené v územním plánu obce z roku 2005, v němž byla její nemovitost v rozporu se způsobem vypořádání její námitky zařazena do plochy veřejné zeleně, ačkoli měla zůstat v souladu s územním plánem z roku 1994 v kategorii zastavitelné plochy.

Navrhovatelé brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností namítající jeho nezákonost a nepřezkoumatelnost [§ 103 odst. 1 písm. a) a d)] a také vady řízení před krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s].

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není opodstatněné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Kasační stížnost není důvodná.

Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, poté námitkou rozporu mezi zadáním změny a samotným návrhem změny územního plánu, dále námitkou rozporu předmětné změny s § 55 odst. 4 stavebního zákona, nedostatečným vyhodnocením ochrany urbanistických hodnot místa a výtčkami k vypořádání námitky právní předchůdkyně žalobce b).

Rozsudek je podle stěžovatelů nepřezkoumatelný, jelikož v něm nejsou obsaženy vlastní úvahy soudu, ale pouze odkazy na odůvodnění předmětné změny nebo na vyjádření odporce bez jakéhokoliv právního hodnocení. Soud měl přitom v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy postupovat podle s. ř. s. a konstantní judikaturou vymezeného algoritmu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98).

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval touto kasační námitkou, protože byla-li by tato vada shledána, mohla by představovat překážku posouzení důvodnosti ostatních námitek. Nepřezkoumatelnost je ostatně vadou tak závažnou, že je třeba se jí v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat i z úřední povinnosti. Má-li rozhodnutí krajského soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Tyto jednotlivé atributy přezkoumatelnosti nejsou soudním řádem správním stanoveny, je však možno vycházet z bohaté judikatury (např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 30. 6. 2013, č. j. 4 As 76/2013-21). Podle těchto rozhodnutí je nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů dána tehdy, opomene-li krajský soud vypořádat některou ze žalobních námitek, nebo není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Nejvyšší správní soud však v tomto případě žádnou takovou vadu rozsudku krajského soudu neshledal.

Soud se všemi žalobními námitkami zabýval a z vypořádání každé z nich je patrné, proč ji nepovažuje za důvodnou. Skutečnost, že soud v odůvodnění svého rozsudku odkazuje na rozhodnutí správního orgánu, nezapřičiňuje jeho nepřezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 (publikovaném pod č. 1350/2007 Sb. NSS) dovořil, že „je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“ Stěžovateli vytýkané citování judikatury Nejvyššího správního soudu či správního rozhodnutí se v rozsudku nedějí bez dalšího, ale vždy s konkrétní smysluplnou vazbou na projednávaný případ.

Stěžovatelé upozornili, že krajský soud měl při posuzování opatření obecné povahy postupovat dle judikaturou vymezeného algoritmu, aniž by současně specifikovali, čím konkrétně soud pochybil. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, skutečně vyzvil algoritmus meritorního přezkumu opatření obecné povahy. Tuto judikaturou vytvořenou metodiku však nelze chápat jako závazné pravidlo, od něhož se soud nesmí odchýlit, ale jako návod, jak má při přezkumu postupovat. Nicméně v současné chvíli je podstatná především skutečnost, že s účinností od 1. 1. 2012 došlo k novele soudního řádu správního. Tou se podstatně změnila pravidla pro soudní přezkum opatření obecné povahy. Mimo

jiné právé z hlediska rozsahu soudního přezkumu. Dříve byla jejich zákonost přezkoumávána bez ohledu na obsah návrhu, právě za pomoci zmíněného algoritmu, nyní je však soud dle dikce § 101d odst. 1 s. ř. s. při jejich přezkumu vázán rozsahem a důvody návrhu. V jejich mezích soud v nyní projednávané věci opatření obecné povahy přezkoumal, jak je ostatně uvedeno výše. I z tohoto hlediska lze tedy uzavřít, že rozhodnutí krajského soudu je přezkoumatelné.

Dle stěžovatelů porušila odpůrkyně § 47 odst. 2 a 3 stavebního zákona, jelikož návrh na pořízení změny územního plánu byl obsahově odlišný od samotného návrhu změny územního plánu. Ten byl totiž bez dalšího zpracován i pro pozemky parc. č. 80/8 a 80/11.

Krajský soud dospěl k závěru, že tato námitka je nedůvodná. Již z návrhu zadání změny bylo seznatelné, kterých pozemků se týká. Rozšíření o dvě parcely (o rozloze 999 m²) plynulo z návrhu změny, s nímž měl každý možnost se seznámit nejpozději při veřejném projednání, jež bylo včas avizováno veřejnou vyhláškou. Navrhovatelé navíc podali dne 25. 2. 2013 námitky proti návrhu změny, jimiž na rozšíření reagovali.

Zadání změny územního plánu je pouze východiskem celého územně-plánovacího procesu. Stavební zákon nestanoví, že by výsledek tohoto procesu měl plně korespondovat s obsahem původního zadání. Naopak na několika místech vývoj a změny v průběhu plánování předpokládá (např. § 51 odst. 3 či § 53 odst. 3 stavebního zákona). K požadavku na soulad návrhu změny územního plánu s obsahem poté schváleného zadání se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 24. listopadu 2010, č. j. 1 Ao 5/2011-169 tak, že „Proces pořizování změny územního plánu je dynamický, její obsah se proměňuje v čase tak, jak tento proces prochází jednotlivými fázemi. Z § 50 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006 nelze dovodit příkaz, aby návrh změny územního plánu byl identický s obsahem schváleného zadání, nýbrž toliko pokyn, aby návrh ze schváleného zadání vycházel.“ Stěžovatelé sice ve svém návrhu na zrušení opatření obecné povahy namítali, že toto rozhodnutí není na danou věc aplikovatelné, jelikož dále upřesňuje, že ke změně zadání územního plánu dochází pomocí zákonem předvídaných procesních nástrojů. K podpoře tohoto tvrzení citují jinou pasáž rozsudku, kde je uvedeno, že „Stavební zákon obsahuje celou řadu procesních nástrojů, které směřují k proměňování obsahu v čase tak, jak proces pořizování změny územního plánu prochází jednotlivými fázemi. Z těchto nástrojů lze namátkově uvést stanoviska dotčených orgánů, jejichž podmínky jsou pro pořizovatele změny územního plánu závazné, stanovisko k vlivům na udržitelný rozvoj území, připomínky a námitky uplatněné veřejností. Zákon dále předvídá, že v důsledku veřejného projednání návrhu změny územního plánu může dojít k jeho změně a pro ten případ vyžaduje uspořádat nové veřejné projednání (§ 53 odst. 2).“ Nejvyšší správní soud zde příkladmo uvedl, které nástroje mohou vést k pozměnění obsahu zadání územního plánu při procesu jeho přijímání. Připouští tedy další možnosti, díky nimž může ke změně obsahu dojít. Takové změny lze poté činit po celou dobu procesu zpracování návrhu změny územního plánu.

V nyní projednávaném případě ke změně došlo při zpracování návrhu změny ve chvíli, kdy jeho zpracovatel dospěl k závěru, že „by důsledně dodržení zadáním určené řešené plochy (celkem

2 274 m²) znamenalo torzální zachování plochy veřejné zeleně v podobě nefunkčního rezidua. Návrh proto původně zadanou plochu rozšiřuje o pozemky parcelní číslo 80/8, 80/11 o ploše 999 m².“ (srov. bod 3. 2. 1 Odůvodnění koncepce rozvoje řešeného území v dokumentu Odůvodnění změny č. 4 územního plánu obce V. Ú. u B. z listopadu 2012). Takto změněný návrh byl poté 25. 2. 2013 předmětem veřejného projednání. Na změny navrhovatelé obratem zareagovali námitkou, která byla poté v textu odůvodnění předmětné změny vypořádána. Tato kasační námitka tedy není důvodná. Namítaný obsahový nesoulad byl zpracovatelem návrhu řádně zdůvodněn, jeho rozsah nevyžadoval žádné další mechanismy projednávání či schvalování. Návrh změny územního plánu byl předmětem veřejného projednání již ve své takto pozměněné podobě, na což stěžovatelé posléze reagovali námitkami, které byly odpůrkyní zákonným způsobem vypořádány. Nejen, že proces změny proběhl v souladu se zákonem, resp. judikaturou, ale ani stěžovatelé jím nebyli žádným způsobem zkráceni na svých právech.

Stěžovatelé dále namítají, že přijetím předmětné změny byl porušen § 55 odst. 4 stavebního zákona, dle kterého lze další zastavitelné plochy změnou územního plánu vymezit pouze na základě prokázání nemožnosti využít již vymezené zastavitelné plochy a potřeby vymezení nových zastavitelných ploch a s principem ochrany nezastavěného území podle § 18 odst. 4 stavebního zákona. Bylo nutné vyhodnotit stav daného území, dopady na infrastrukturu, na životní prostředí, do práv dotčených osob apod. Tato zákonná podmínka nebyla splněna.

K této námitce krajský soud ve shodě s odpůrkyní uvedl, že toto ustanovení nebylo třeba aplikovat. Odpůrkyně se totožnou námitkou zabývala. Poukázala na skutečnost, že zmiňovaná plocha spadala i před přijetím změny do zastavitelné plochy, je situována uvnitř zastavitelného území a do nezastavěného území (volné krajiny) jí zasahováno není. Územní plán z roku 2005 byl vytvořen pro celé území obce V. Ú. K bydlení je jím vymezeno 1 011 645 m², plochy veřejné zeleně se rozprostírají na 211 983 m². Změna funkčního využití plochy 3 273 m² tedy nepředstavuje negativní zásah do struktury a systému zeleně. Potřeba vymezení této konkrétní plochy odráží vůli obce napravit selhání pozornosti při kontrole a schválení územního plánu obce v roce 2005, zejména i proto, že tento územní plán již nelze přezkoumat a náprava jiným postupem již není možná.

Stěžovatelům lze přisvědčit v tom, že dle dikce zákona je při vymezení zastavitelných ploch třeba prokázat nemožnost využít ploch stávajících. Je však nutné si uvědomit, že změna, již se stěžovatelé brání, je svým rozsahem minimální a bez jakýchkoliv dopadů na okolí. Předmětné pozemky se totiž nachází přímo v centru stávající zástavby, bez jakékoliv vazby na širší okolí, zejména na další plochy veřejné zeleně. Rozpor s § 55 odst. 4 stavebního zákona je zde tedy zcela bagatelní, důsledkem změny je naopak spíše zesouladění charakteru zástavby s okolními pozemky. Tato skutečnost byla správním orgánem i krajským soudem přesvědčivě zdůvodněna.

Dále byla podle stěžovatelů odpůrkyně podle § 53 odst. 4 písm. b) stavebního zákona povinna přezkoumat soulad změny územního plánu s požadavky na ochranu urbanistických hodnot v území. Této otázce se však dostalo pouhého strohého konstatování, že v důsledku změny nedochází ke změně urbanistické koncepce.

Krajský soud se touto námitkou podrobně zabýval a dospěl k závěru o její nedůvodnosti. Podle textové části odůvodnění napadeného opatření obecné povahy je jeho nedílnou součástí samostatná část „odůvodnění změny č. 4 územního plánu obce V. Ú.“. Zde jsou v kapitole 3. 3 popsána hlavní východiska urbanistické koncepce, dále zhodnoceny dříve zpracované a schválené územní plánovací dokumentace a posléze navržena urbanistická koncepce, která je náležitě odůvodněna.

Nejvyšší správní soud sdílí názor krajského soudu, že ani tato námitka neobstojí. Ustanovení § 53 odst. 4 písm. b) stavebního zákona ukládá pořizovateli povinnost přezkoumat soulad návrhu územního plánu s cíli a úkoly územního plánování, zejména s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území a požadavky na ochranu nezastavěného území. Odpůrkyně (tedy pořizovatelka) tuto povinnost splnila, o čemž svědčí obsáhlé pasáže textu na str. 7 a 8 odůvodnění předmětné změny a také kapitola 3. 3 Odůvodnění urbanistické koncepce v dokumentu Odůvodnění změny č. 4 územního plánu obce V. Ú. u B. z listopadu 2012. Nelze tedy souhlasit s názorem stěžovatelů, že se ochraně urbanistických hodnot území dostalo ve kterémkoliv stupni pouze strohé konstatování. Naopak byla v kontextu předmětné změny s velkou pečlivostí posouzena.

V návrhu na zrušení opatření obecné povahy i v kasační stížnosti stěžovatelé obecně namítají, že o námitkách k návrhu změny územního plánu bylo rozhodnuto v rozporu se zákonem. Žádným způsobem však nespécifikují, v čem tuto nezákonnost spatřují. Touto námitkou se nelze zabývat, jelikož je obsahově prázdná. V této souvislosti je vhodné zmínit rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, který dovedl, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se účastníkovi u soudu dostane. Obecně lze podotknout, že všechny padnuvší námitky jsou v odůvodnění předmětné změny podrobně vypořádány, o čemž svědčí mimo jiné fakt, že toto vypořádání zabírá 40 z celkem 53 stran textu.

Kasační stížnost obsahuje řadu dalších námitek, které v návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebyly obsaženy. Odpověď starosty na námitku paní F. k návrhu územního plánu obce V. Ú. ze dne 21. 10. 2004 nelze považovat bez dalšího za souhlas s jejím požadavkem. Při pořizování a schvalování územního plánu nedošlo k žádnému pochybení či ke způsobení krivdy; byl schválen řádně, je závazný a účinný. Postupem odpůrce a krajského soudu došlo k faktickému prominutí zmeškání lhůty pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Paní F. měla využít tohoto institutu ve lhůtě 3 let ode dne, kdy opatření obecné povahy nabylo účinnosti, nechala však lhůtu marně uplynout. Změnou územního plánu bylo zasaženo do tzv. pokojného stavu ve smyslu § 5 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. Předmětnou změnou provedené určení nových ploch k zastavění není dostatečně odůvodněno potřebou koncepčního rozvoje obce. Jde o svévoli, k níž neexistuje žádný relevantní důvod. Při pořizování změny měla být vytyčena a prověřena rovněž varianta ponechání plochy ve veřejné zeleni a varianta funkčního využití na zahradu z hlediska cílů a úkolů územního plánování ve smyslu § 18 stavebního zákona. K procesní chybě došlo i v proceduře zveřejnění návrhu změny územního plánu. Veřejná vyhláška sice visela na úřední desce od 16. 6. 2009, avšak ještě 21. 9. 2009 chybělo zve-

řejnění formou dálkového přístupu na webu odpůrce. Nelze tedy s přesností stanovit, kdy počala a skončila zákonná lhůta. Ke změně funkčního využití pozemku může dojít jen se souhlasem všech vlastníků přilehlých pozemků a vyžaduje-li ji veřejný zájem. Ani jedna z podmínek nebyla splněna. Změnu nebylo možné provést, na čemž se shodují i odborníci. Navrhovatelé byli z titulu vlastníků sousedních pozemků oprávněni vznášet námitky v průběhu jednotlivých fází územního plánování. V obdobném čase obdržel Obecní úřad V. Ú. několik dalších návrhů na změnu územního plánu obce, ovšem vždy je zamítnul. Tím došlo k porušení zásady zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu, dle níž nemají při rozhodování shodných nebo podobných případů vznikat nedůvodné rozdíly.

Jelikož navrhovatelé tyto námitky neuplatnili v řízení před krajským soudem, ačkoliv tak učinit mohli, Nejvyšší správní soud se jimi v souladu s § 104 odst. 4) s. ř. s nezabýval. Nejvyšší správní soud totiž přezkoumává pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, kte-

ré jim byly v žalobách předestřeny, jak ostatně již v minulosti několikrát judikoval, např. v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155. Vyloučením námitek z řízení o kasační stížnosti se však Nejvyšší správní soud nevyjadřuje k jejich relevanci v případě, že by byly uplatněny včas. Včasnost jejich podání by pouze vedla k posouzení, zda spadají do řízení vymezeného předmětem změny územního plánu a jestli jsou navrhovatelé jako vlastníci sousedních pozemků vůbec aktivně legitimováni tyto argumenty vznášet (zda došlo k dotčení jejich subjektivních práv), tedy nikoliv k jejich úspěchu ve věci.

To se týká zejména poslední skupiny kasačních námitek, které rovněž nebyly před krajským soudem vneseny a které se s věcným vymezením řízení miji.

Navrhovatelé se svými námitkami neuspěli; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

*Soudní rozhodnutí vybrala a připravila:
Česká společnost pro stavební právo*